

syn dertil tilraader jeg meget bestemt, at vi udsætte Godtjendelsen af Valget i Storehødinge.

Den midlertidige Formand (Berg):

Den sidste Betragtning af det ærede Medlem vil jo ikke kunne forstaaes her, da Oplæsningen her af Forespørgselen blev standset, og den saaledes ikke tilhører Rigsdagstidenden. Jeg vil kun sige, at saafremt den angaaer noget Medlems private Forhold, er Noget, der ligger udenfor hans Stilling her, da kan jeg ikke finde det tilladeligt at fremdrage det paa dette Sted. (Sagd: Det skulde have været fremhævet lidt tidligere.) Denne Afbrydelse er utilladelig, fra hvem den saa kom; Formanden kan ikke tage imod Trettesættelse fra Nogen her.

Wagner: Jeg havde ikke agtet at tage Ordet i Anledning af, hvad den ærede Ordfører for Flertallet udtalte igaar, men overfor den mere direkte Provokation, som stete før, idet jeg blev opfordret som den unge Kriger til at sige, hvorfor jeg er gaaet fra min Stilling, finder jeg mig dog foranlediget til at sige et Par Ord. Det var egentlig det Thema, der blev varieret igaar overfor Mindretallet, hvortil jeg hører. Saa ung og saa forberedt! Der var Overraskelse over, at vi vare gaaede ind paa en Afstale, og at vi strax efter brød den, og denne Udtalelse af Indignation og Overraskelse over Ungdom og Fordærvelse fik sit tydelige Udtryk i en Masse: „Hør!“ fra Thingets Medlemmer, Noget, der gjorde saa meget stærkere Indtryk paa mig, som jeg lige havde læst i Forretningsordenen, at det ikke anses for stemmende med god Tone at give Bisfald eller Mishag tilkøende. Naar altsaa de Herrer saaledes kunde glemme, at det stred mod god Tone, maatte det være noget meget Slemt, vi havde gjort. Efter den første Forbløffelse fandt jeg dog, at det ikke var saa overordentlig slemt. For det Første viste det sig, at det ikke forholdt sig, som man maatte antage, at det var noget ganske Nyt for den ærede Ordfører, at vi havde indtaget dette Standpunkt, idet Ordføreren for Mindretallet i Forveien havde underrettet ham derom. Dernæst trøstede det mig, at vi havde et gammelt Medlem med, saa at vi tre unge dog ikke kunde være komne paa en saa forstræffelig gal Vej. Fremdeles trøstede mig en Udtalelse af det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup), som havde underrettet Mindretallet om, at det ikke kom saa nøie an paa, hvad vi gjorde; det gik kun ud over os selv, Thinget tog ingen Skade deraf. For dem, der se paa

det almene Vel, maa det være en meget stor Trøst. Endnu mere har det trøstet mig at se, at det med et tungt Ansvar knugede Flertal ikke saa sjældent havde med korte Mellemrum indtaget ganske forskellige Standpunkter i samme Sag. (Afbrydelse). J. Ex. da en Lov var indbragt ved privat Initiativ og blev afvist, men meget kort Tid efter blev behandlet, da den blev forelagt af Regjeringen, eller, hvis De ville have flere Exempler, da der for mange Aar siden var Tale om at give et Mistillidsvotum til Regjeringen, fordi den havde ivrettesat en Skolelærer; der blev, saavidt jeg erindrer, den Gang foretaget en mærkelig Afstemning, idet det nemlig viste sig, at Flertallet maatte tage Forslaget tilbage, hvis det ikke vilde have Opløsning, hvad der ikke den Gang var belejligt for det. Følgen var, at man tog Forslaget tilbage, men saa optog et Medlem fra anden Side Forslaget, og de Herrer forkastede da selv det Forslag, som de havde fremsat. Altsaa, Flertallet, som har mere Ansvar, kan nok gaa til at forandre Mening. Alt det trøstede mig en hel Del, og i og for sig kan jeg ikke se, at det er saa forstræffeligt at stifte Standpunkt, det kan jo hælde den Bedste, og særlig naar man er saa ung i den Slags Ting. Det var det første Valg, vi skulde udtale os om, og vi havde i Debatten faaet saa god Belæring, at det var i god Tro, vi viste Perfektibilitet. Er der i det Hele taget Noget, jeg gjør mig til af, er det, at jeg besidder Perfektibilitet, at jeg gjerne lærer, saa at det kun vilde være en Kompliment overfor mig, hvis jeg havde forandret Anskuelse, men jeg tror ikke, at det kan siges, at vi have forandret Standpunkt. Den ærede Ordfører gjorde sig skyldig i en Feiltagelse ved at sige, at vi ikke havde ventet i to Døgn, som han mente maatte forstaaes ved et Par Dage. Klagen er dateret den 28de Januar, og det var lovet, at om et Par Dage skulde der komme nærmere Oplysninger. Formentlig er Klagen indtruffen her den 29de. Den 30te er jo et Par Dage efter den 28de, men vi ere komne over den 31te Januar, den 1ste Februar o. s. v., og altsaa er der gaaet flere Dage over den Frist af et Par Dage, som Klagerne selv havde sat. Vi havde ikke sagt, at vi vilde vente et Par Dage, men det var Klagerne, som havde sagt, at i Løbet af et Par Dage skulde der fremkomme yderligere Oplysninger. Jeg kan derfor ikke se, at vi paa det Punkt have gjort os skyldige i at forandre vor Stilling, hvad jeg iøvrigt ikke vilde have skammet mig ved, thi det er naturligt, at naar der er gaaet et Par Dage, kan man